

နေနွယ်ရင်မြင့်

ချစ်ခြင်းနိဒါန်း

(၁)

နှစ်ယောက်ခုံမှာ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ထိုင်လျက်ရှိသော သူဟာ ကောင်
မလေးတစ်ယောက်ပဲမို့ “ပန်းစကား” တော်တော်လေး ဝမ်းသာသွားရ၏
။

ခုလို ... အဝေးပြေးကားကို တစ်ယောက်တည်းစီးပြီး ခရီးဝေး သွား
ဖူးခြင်းဟာ၊ ဒါ ... ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံပါ။ အဲသည်
အတွေ့အကြုံမျိုး မရှိဖူးသေးလို့ ကို၊ ရအောင်ဖန်တီးခဲ့ခြင်းပင်။ စင်စစ်
... ပန်းစကားဆိုတာ၊ အဝေးပြေးကားမျိုးစီးမှ တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ သွား
လာနိုင်သူ မဟုတ်ချေ။ ကိုယ်မောင်းနေကျ ကိုရိုလာတူး Corolla ။ ဟု
ခေါ်သည့် ကားပုသေးသေးလေးကို ကိုယ့်ဘာသာမောင်းပြီးတော့လည်း
သွားနိုင်သည် ။ အိမ်မှ ယာဉ်မောင်းအား ဖေဖေကား ပါဂျရီးကြီးကို မော
င်းခိုင်းပြီးတော့လည်း သွားနိုင်သည် ပင်။

ပန်းစကားကိုက ... ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့၊ အဝေးပြေးကား စီးဖူး
သည့် အတွေ့အကြုံကို လိုချင်လွန်းလှသည်ရဲ့ ... ဟူ၍
နားပူအောင်ပြောပြီး ပူဆာလွန်းမက ပူဆာနိုင်လွန်း၍ ဤအခွင့်အရေး
ကို ရခဲ့တာပင်။ မေမေက မပေးချင် ပေးချင်နှင့် ပေးလိုက်တာပင်။

“ခုခေတ်မှာ ... သမီးတို့ အရွယ် မိန်းကလေးတွေဟာ၊ နိုင်ငံခြားထိ
တောင် တစ်ယောက်တည်း သွားနေတာ မေမေရာ ... ။ အင်္ဂလန်သွားမ
ယ့်ဆိုရင်၊ ဗန်ကောက်ကတစ်ဆင့် စီးရတာမျိုး၊ စင်ကာပူကတစ်ဆင့် စီး

ရတာမျိုး၊ ကွာလာလမ်ပူကတစ်ဆင့် စီးရတာမျိုးတွေနဲ့ ၊
ညအိပ်၊ညနေကြီးတောင် လမ်းခရီးမှာ ကြာရသေးတာ။ မေ့သမီး အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်ပါပြီ မေရဲ့ ”

“နှစ်ဆယ်ကို ဘယ်လောက်ကျော်သေးလို့ ဒီစကားကို လာပြောနေရတာလဲ။ အသွားကြီး ဖြစ်ပလား”

မေမေက မျက်စောင်းထိုးပါသေးသည် ။

“နိုင်ငံခြားတွေမှာ ဆိုရင်၊ အထူးသဖြင့် အနောက်နိုင်ငံတွေပေါ့။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ရင် မိဘအိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ကြတာပဲ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပြီး အဲဒီကရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ တက္ကသိုလ် တက်ကြတာ”

“တော် ... တော် ... အမေ ဆေးရုံတက်နေရလို့ မှ ၊ အဝေးမြို့တစ်မြို့ကနေ ပန်းစည်းတစ်စီးရောက်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လာမယှဉ်နဲ့ ။ ကျုပ်တို့က ခေါင်းလေးနည်းနည်းကိုက်ရင်တောင် သမီးလက်ကို ဆွဲထားပြီး ... ဟိုအဖေကြီး အနားလာနေလို့ ပြောရမှ ”

ပန်းစကား တခစ်ခစ် ရယ်ရပါသေးသည် ။

“လွှတ်လိုက်စမ်းပါကွာ။ ကတ္တီပါကော်ဇောကို နင်းရတာ ခြေချော်တယ်ထင်ပြီး ခဲလုံးတွေကြားထဲ ဖိနပ်မစီးဘဲ လျှောက်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုးကို ရချင်နေတဲ့ သမီး”

“ဟုတ်တယ် ဖေကြီးရဲ့ ။ အဲဒါ အမှန်ပါပဲ။ သမီးဘဝက ပန်းခင်းလမ်းပေါ်မှာ ချည်း လျှောက်ခဲ့ရတော့၊ ဘဝဆိုတာကြီးထဲ ဆင်းပြီး ကြည့်ခွင့်ရချင်တာပါ”

“သွားအေ ... သွား၊ သွား၊ နားပူတယ်။ ဘဝဆိုတာကြီးထဲ ဆင်းကြ

ညဉ့်ပြီး၊ မြေကြီးစော်နံနေတဲ့ ရည်းစားကြီးသာ ကောက်ထားမလာနဲ့ ”

“ကြည့် ... မေက ပြောတော့မယ်”

“ကားစထွက်ကတည်းက သမ္ဗုဒ္ဓေ သက်စေ့ရွတ်၊ ပဋ္ဌာန်း နှစ်ဆယ့် လေးခေါက်ရွတ်”

“အကျဉ်းပဲနော် မေ”

“အကျဉ်းမရွတ်လို့ ... ရှင်က အကျယ်ရော ရတာမို့လို့ လား”

မေမေ မျက်စောင်းထိုးပြန်၏။

“အိမ်က မထွက်ခင် ဂုဏ်တော်တစ်ထောင် ပုတီးစိပ်သွားဦး၊ လမ်း တစ်လျှောက်မှာ တော့ ငေးတဲ့ အခါလည်း ငေး၊ သတိရရင်လည်း သမ္ဗု ဒ္ဓေပဲ ခဏ ခဏ ရွတ်ပေါ့အေ၊ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

“မေက သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ”

မေ့ပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်ဖြစ်ပါသည် ။ ပန်းစကားသည် အသက် သာ နှစ်ဆယ့်သုံးထဲ ဝင်လာရော (သူ့မှာ တော်တော်ကလေး ကြီးကျယ် သော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကိုလည်း စီမံအုပ်ချုပ် လှုပ်ရှားနေရပါလျက်) အိမ်မှာ တော့ ကလေးပေါက်စ၊ ဆယ်ကျော်သက်ပါပဲ။ အလုပ်မှာ တော့ “ဒေါ်ပန်းစကား” ဆိုတာ ဆံပင်တွေ အုပ်လုံးသိမ်းပြီး နောက်တွဲကလေး ထုံးလျက်၊ ပိုက်ပါးပါးကျဲကျဲလေး အုပ်ပြီးမှ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပန်ပြီး၊ ခုံမြ ငုံဖိနပ် သုံးလက်မစီးကာ ကြော့မော့နေတတ်သည့် “အလုပ်ရှင်မမ” ဖြစ် ပါသတည်း။

* * * * *

“ကျွန်မတို့

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်

တစ်ခုတည်းကျတာ

သိပ်ကောင်းတာပဲနော်”

ဘေးခုံမှ ကောင်မလေးဟာ ဆယ်ကျော်သက်လေးများ လား မသိ၊ နှစ်ဆယ်မှ ပြည့်သေးရဲ့ လား။ အရပ်ကလေးက ပုသည် မဆိုနိုင်ငြား၊ မြင့်လည်း မမြင့်လှပါ။ အသားအရောင်လေးက ရွှေအဆင်းလို့ သာ ပြောချင်တော့သည် ။ ဆွတ်ဆွတ်ဖွေးပေါ်မှာ အဝါနှစ်ရိပ်ကလေး လဲ့လဲ့ပြေးလျက်၊ မျက်နှာပြင်၏ ချောမွတ်မှုဟာ ကော်ပတ်နှင့် စားထားသလားဟု မေးချင်ဖွယ်ပါ။ ဆံပင်ပခုံးကျော်၊ ဖြောင့်စင်းစင်း၊ အလယ်ခွဲနှင့်မို့ သူ့ဆံပင်လေးတွေဟာ နောက်သို့ ပို့လိုက်တိုင်း ရင်ဘတ်ဆီသို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ပြန်ကြွေကျနေပုံကပင် ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းလှတော့သည် ။

ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်ကလေးနှင့် တီရှပ်က ရွှေအိုရောင်လေးတို့ဟာ တော်ရုံလူဝတ်လျှင် မဝတ်တတ် မစားတတ်နှင့်၊ ကြုံရာဆွဲလွဲဝတ်ထားသလိုတောင် ဖြစ်နေနိုင်ပါသေးလျက်၊ ဒီကောင်မလေး ဝတ်ထားတော့ ပန်တင့်လွန်းလို့ ငေးကြည့်နေရပါသည် ။ လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ သူ့အမေ ရွှေမှုန်စားပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့သည် ထင်ပါရဲ့ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်တော်ကြီး အချိုးတကျ ရှိလှပြီ၊ စမတ် Smart ဖြစ်လှပြီ၊ ကြည့်ကောင်း လွန်းလှပြီဟု ထင်ထားသော ပန်းစကား၊ လူတကာ ငေးမော ကြည့်ရှု အားကျ နှစ်လိုခြင်း ခံရသော ပန်းစကား၊ ကိုယ်ကသာ မရွေးသေးတာ ကိုယ့်ဘေးမှာ တော့ “ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်” ... ဟု ဆိုရမည့် ပန်းစကား၊ ကိုယ့်ကုန်တိုက်မှ အလုပ်သမားတချို့ဟာ ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြောချင်လျှင် နာမည်ဝှက်သုံးရာ၌ “မေကြော့ရှင်း” ဟု သုံးစွဲခြင်းခံရပါသော ပန်းစကား ... အဲသည် ပန်းစကား ကိုယ်တိုင် မျက်တောင်ခတ်ဖို့ မေ့လျော့စွာ မှ င်တက်ငေးနှင့် ယာယီ သေလုအောင် ရက်ရက်စက်စက် လှလွန်းသည့် ကောင်မလေးပါပဲ။

“ဟုတ်တယ် ... မင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့ မမလည်း ပျော်သွားတယ်

”

ကောင်မလေးဟာ ဆယ်ကျော်သက်မှ ဆယ်ကျော်သက် စစ်စစ်က လေးပါ။ ဘယ်လိုမှ နှစ်ဆယ်မကျော်နိုင်သေးတာ သေချာလှပါသည် ။ ကိုယ်က နှစ်ဆယ့်သုံးဆိုတော့ ကောင်မလေးဟာ အနည်းဆုံး ... ကိုယ့် ထက်တော့ လေးနှစ်လောက် ငယ်နေနိုင်တာပင်။

“မမ ... ဟား ဟား ... ရယ်ရမှာ လား၊ ဘဝင်မြင့်ရမှာ လားပဲ။ ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ ကျွန်မထက် ကြီးတယ်လို့ ထင်လိုက်တာပေါ့နော်”

“မင်းဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှစ်ဆယ်ကျော်နိုင်ဦးမှာ လဲ”

“နှစ်ဆယ့်သုံး”

“ဟောတော့ ... ကြည့်စမ်း၊ တို့ လည်း နှစ်ဆယ့်သုံးပဲ”

ပန်းစကားဟာ အိမ်မှာ တော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး နွဲ့ဆိုးမို့ ကလေးလေးပါပဲ။ ဖေကြီးနှင့် မေတို့ ကလည်း ၊ ကလေးပေါက်စလိုပဲ ဆက်ဆံသည် ။ အလုပ်မှာ တော့ လူကြီးဆန်ရပါသည် ။ မဆန်လို့ မှ မဖြစ်ဘဲ။ ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက် စုပေါင်းပြီး ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ ဤကုန်တိုက်မှာ (ပန်းစကားက ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလျက်၊ ကျန်သုံးယောက်ပေါင်းက ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပါသည် ။) ကိုယ်က အဆင့်မြင့်ဆုံး တာဝန်ကို ရယူလျက် ရာထူးအကြီးဆုံးပဲ ဆိုပါစို့၊ ပြောရေးဆိုခွင့်အရှိဆုံးနှင့်၊ ကိုယ်ဟာ (တစ်ဦးတည်းပိုင် မဟုတ်ငြား) ပိုင်ရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေရတာပင်။

ပန်းစကား အနေတည်ပါသည် ။ မျက်နှာထားတင်းပါသည် ။ လိုအပ်သည့်အခါမှာ ချို့ပါသည် ။ စည်းကမ်းကို တိကျစွာ ကိုင်တွယ်ရပါသည် ။

ပန်းစကားကို ကြည့်လိုက်ပါတိုင်း၊ ရှိရင်းအသက်ထက် ပိုမှန်းကြမြဲ ဖြစ်၏။ ပန်းစကားရဲ့ ဆံပင်ဟာဘေးက ကောင်မလေးလိုပင် ပခုံးကျော်ရုံပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ ... အလုပ်ထဲမှာ နောက်တွဲဆံထုံး ထုံးမြဲမို့ ပန်းစကားရဲ့ ဆံပင်တွေဟာ ဖြောင့်စင်းမနေကြပါ။ ခွေခွေနဲ့နဲ့ ရှိ၏။ ဖားလျားဝေဝေချသည့်အခါမှာ တောင်၊ ကောင်မလေးလို ကတ္တီပါစ တစ်စနယ် ဖြောင့်စင်းမကျပါ။ ကောင်မလေးရဲ့ ဆံပင်တွေဟာ အလှပြင်ခန်းမ တစ်ခုခုမှာ သုံးလေးသောင်း ပေး၍ ဆွဲဆန့်ထားမှန်း (ကိုယ်တိုင်လည်း ဗြူတီပါလာသွားနေကျမို့) သိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ... အဲသည် ဆံပင်ဖြောင့်တွေဟာ ကိုယ့်လို နောက်တွဲထုံး မဖြစ်မနေ ထုံးနှောင်သူအတွက်၊ ဖြေချသည့်အခါမှာ ကောင်မလေးလို ကတ္တီပါနက်စ ဖြေချလိုက်သလို အပြန်လိုက် စင်းကျမနေကြတော့ပါ။

ပန်းစကားက ရှိသမျှ ဆံပင်တွေကို အုပ်လုံးသိမ်း၍ ခပ်မြင့်မြင့် တင်စီးကာ၊ ဒီတိုင်းပဲ ချလာခဲ့သည်။ နောက်တွဲထုံး ... ထုံးထားသလောက် “ရင့်” မသွားသော်ငြား၊ ဘေးက ကောင်မလေး လောက်လည်း နုမသွားပါ။ အလယ်အလတ်သဘော၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်ရုံတည်ငြိမ်စွာတော့ လှနေပါသည်။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော် ... ကျွန်မက အိမ်ကထွက်ကတည်းက ဆုတောင်းလာတာ။ တူတူထိုင်ရတဲ့ သူဟာ မိန်းမသား လှလှကလေး ဖြစ်ပါစေ ... လို့။ ကြည့်စမ်း ... ကျွန်မ ဆုတောင်း ပြည့်လိုက်တာ”

မျက်နှာလေးတင် နုတာ မဟုတ်ပါ။ ကလေးပေါက်စသာသာ ရုပ်ကလေး ထွက်နေရုံတင်မကပါ။ စကားပြောတော့လည်း လောကမှာ အတွေ့အကြုံ အလွန်နည်းနေသော မလောက်လေးမလောက်စားကလေး၊ ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြောနေသလိုပါပေ။ ဝါကျတစ်ကြောင်းအတွင်း၊

ခေါင်းကလေး နှစ်ခါ သုံးခါ ငဲ့တတ်တာ၊ နှုတ်ခမ်းကလေးက ပြုံးနေတာ ၊ မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကလေးတွေ ချိုနေတာတွေ အားလုံးဟာ ကောင်မလေးကို “သူငယ်နှပ်စား” ဆိုသည့် အဆင့်သို့သာ တွန်းပို့နေကြ ပါတော့သည်။ ။

“တို့ လည်း အဲဒီလိုပဲ ဆုတောင်းခဲ့မိတယ်”

“ဆုတောင်းခြင်း တိုက်ဆိုင်တယ်၊ ပြည့်တာခြင်း တိုက်ဆိုင်တယ်။ အသက်ချင်းလည်း တိုက်ဆိုင်တယ်။ ကျွန်မတို့ အရင်ဘဝက ညီမတွေ လား မသိဘူးနော်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“နောက်ဘဝလည်း ညီအစ်မ တော်ချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ... တို့ က၊ နောက်ဘဝဆိုတာ တကယ်ရှိရင် ယောက်ျားဖြစ်ချင်တယ်”

“ဟင် ... မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ လှလည်း မလှဘူး၊ အလှလည်း မပြင်ရ ဘူး၊ ကျွန်မက အလှပြင်နေရတာကို ကြိုက်တယ်”

“အလှပြင်နေရတာကို ကြိုက်တယ်” ... ဆိုမှ ၊ သူ့မျက်နှာကို တစ်မုံစီ မုံ ကြည့်မိပါသည်။ ။ မျက်ခုံးသည် အရင်းတုတ်လျက် စင်ရော်တောင်ပုံစံ နှင့် အဖျားကလေး ရှူးကျသွားပုံ၊ တကယ့် အဖျားပိုင်းလေးမှာ မျက်ခုံး တစ်ပင်စာလောက်လေးထိ သေးသွယ်ရှူးကျပုံ အချိုးကျလွန်းခြင်းဟာ၊ မူလမျက်ခုံးထူထူ အပြားခပ်ကြီးကြီးမှ ၊ တစ်ပင်ချင်း စိတ်ရှည်စွာ နုတ် သိမ်းထားခြင်းပဲ ဆိုတာ သိရတော့၏။ မျက်ခုံးမျှင်ကလေးများ နုတ်ပယ် ထားသည့် အောက်မှ မျက်ခွံသားသည် ၊ အခြား အရေပြားထက် မဆိုစ လောက်ကလေး ပို၍ ဖြူစင်နေတတ်ပါသည်။ ။ ဒါကို တွေ့နေရ၏။

ကော့ရွန်း မျက်တောင်တွေဟာ ပင်ကိုယ်ရှည်တွေမို့ လှပါသည်။ အဲဒါကို မက်စ်ကာရာကူလျက် ကော့ထားသည် မို့ ကော့ပျံလန်နေသလို အလှကြီး လှသွားရခြင်းပင်။ ရွှေအဆင်း ဝါမွတ်ညက် ပါးပြင်ပြောင်ပြောင် ကလေးဟာ သနပ်ခါးပေါင်ဒါ တစ်မှုန်တစ်စက် မရှိငြား၊ Cream တစ်ခုခုကိုတော့ ပါးပါးလိမ်းကျံထားသည် ပင်။ ပါးရိုးမှ သည် နားထင်ဆီသို့ (ကြည့်နိုင်မှ မြင်ရပါသည်) ပန်းသွေးဖျော့ဖျော့လေး ပြေးတက်သွားတာ ဟာလည်း သဘာဝမဟုတ်ကြောင်း သိရပါပြီ။

“သဘာဝကိုက တို့ ကိုယ်တိုင် ငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှပြီး သားပါ၊ လေတိုက်တာ ကြိုက်ရဲ့ လား၊ တံခါးပိတ်ပေးရမလား။”

ပန်းစကားက ပြတင်းပေါက်ဘက်မှာ မို့ တံခါးဖွင့်ထားပါသည်။ ရာသီဥတုက မိုးလေးတအုံအုံ၊ မိုးသက်လေကလေးဆင်လျက်မို့၊ ကားပြတင်းတွေကိုသာ ဖွင့်လျက်၊ အဲယားကွန်းကို မဖွင့်သေးပါ။ ဤမျှ အလှကြိုက်သည့် မိန်းကလေးဟာ လေတိုးတာကို ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။

“ဖွင့်ထားပါ ... ရှင်က သဘာဝလေကို ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား။”

“အင်း ... ကြိုက်တယ်။ မတတ်သာမှ ပဲ အဲကွန်းဖွင့်တာကို ကြိုက်တာ”

“တူပြန်ပြီနော်။ ကျွန်မလည်း သဘာဝလေကို ကြိုက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလှပြင်ရင်သာ သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ဆင်ပြုပြင်တာ။ နေဖို့ ထိုင်ဖို့ ကျတော့ သဘာဝကို ပိုကြိုက်တယ်။ လသာတဲ့ ညတွေ ဆိုရင်၊ အိမ်ထဲမှာ အခန်းထဲမှာ နေရတာထက် ခြံထဲ ဆင်းနေချင်တယ်။ လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်နေချင်တယ်။ ရှင်ရောပဲ လား။”

ပန်းစကားက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

“ကျွန်မလေ ... မိုးရွာရင် ခြံထဲဆင်းတာပဲ။ အဆောင်းတွေ ဘာတွေ မပါဘူး။ ခုလို ဝတ်စားထားတဲ့ အဝတ်အစားအပြည့်နဲ့ ခြံထဲဆင်းပြီး မိုး ရေချိုးတယ်”

“တို့ ရောပဲ။ တို့ ရဲ့ အသားကို မိုးစက်တွေ လာထိမှန်တာ အရမ်းကြို က်တယ်”

“ဆောင်းလေတစ်ခုပဲ ကြောက်တာ။ မျက်နှာစပ်တယ်၊ အသားပပ်တယ်။ ခုလို မိုးတွင်း၊ မိုးမရွာခင် တိုက်နေတဲ့ လေကလေးဟာ အေးစိမ့် ညံ့ သက်ပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ”

မေက ... ကားသွားရင်း ငေးတာလည်း ငေး၊ သမ္ဗုဒ္ဓလည်း ရွတ်ဟု ... မှာ လိုက်ပေမဲ့၊ ကားကသာ အရှိန်မပျက် ချီတက်နေသည် ။ ပန်းစ ကားမှာ သမ္ဗုဒ္ဓ ရွတ်ဖို့ အချိန်ကို မရချေ။

“ကျွန်မ မေမေက မှာ လိုက်တယ်၊ လမ်းမှာ သမ္ဗုဒ္ဓ ရွတ်သွားတဲ့ ”

ပန်းစကား အသံကလေး ထွက်အောင် ရယ်မိတော့၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်”

“တို့ အမေကလည်း မှာ လိုက်လို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ အကောင်အထည် မပေါ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်မ စကားများ နေလို့ လား”

“တို့ ကလည်း ပြောချင်နေတာပါ။ ခရီးဝေးကို မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်း သွားတဲ့ အခါမှာ ရွယ်တူတန်းတူ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံရပြီး ၊ တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေအကြောင်း ပြောသွားရတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ”

“ကားစထွက်ကတည်းက စကားပြောလာကြတာ တစ်ယောက် နာမည်တောင် တစ်ယောက် မသိကြရသေးဘူးနော်။ ကျွန်မ နာမည်ကို ပြောပြရတိုင်း နည်းနည်းတော့ ရှက်တယ်။ မေမေပေါ့။ အဲဒီနာမည်ကိုမှ ည့်တာ။ အထွန့်တက်လွန်းလို့ ဆိုပြီး တချို့က ကဲ့ရဲ့ တယ်”

“နာမည်က ဘယ်လောက်ဆိုးလို့လဲ”

“ရွှေနှင့်ယိုးမှား ... တဲ့ ”

“ဟောတော့ ...”

“ကြည့်လေ ... ရှင်တောင် တစ်မျိုး ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်မက နာမည်ပြောင်းချင်ပါတယ်။ မေမေက မပြောင်းရဘူးဆိုလို့ ။ ကျောင်းတုန်းကဆိုရင် အနောက်ခံရတယ်။ ကျောင်းခေါ်ကြိမ် ခေါ်ရင်လည်း ... ဆရာမက ... မရွှေနှင့်ယိုးမှား .. ဆိုပြီး ခေါ်တိုင်း နောက်ဘက်က ကောင်လေးတွေက ရယ်တာပဲ။ မေမေက မွေးမွေးချင်း ကတည်းက ကျွန်မအသားဟာ ရွှေရောင်ကလေးမို့တဲ့ ”

“တို့ က လှောင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ အံ့ဩတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တို့ နာမည်က ပန်းစကား”

“ဟယ် ... တကယ်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်။ ရွှေနှင့်ယိုးမှား ပန်းစကားဆိုပြီး ရှေးတုန်းက ကဗျာဖွဲ့ခဲ့ကြတာနော်။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ အမြှာညီအစ်မဖြစ်ဖို့ ကောင်းတာ”

“တို့ က မင်းလောက် မလှပါဘူး”

ကိုယ့်ထက်ငယ်လေးအဖြစ်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် ... မမ ... ပြောမိခဲ့

တာကို “တို့ ” ဟု ပြင်ပြောဖြစ်ပေမဲ့၊ သူ့ကို “မင်း” လို့ သုံးတာကိုတော့ မပြင်ချင်တော့ပါ။

“တို့ က မင်း ... လို့ သုံးတာ ကြိုက်ရဲ့ လား”

“ကြိုက်တယ် ရှင့်ကို အရမ်းချစ်သွားပြီ။ ခုချိန်မှာ ... ရှင်က ကျွန်မကို ဆဲရေးတိုင်းထွာနေရင်တောင် ကျွန်မ နားဝင်ချို့မှာ ပဲ။ ကြိုက်သလို သာသုံး။ ဒီနေ့ ဒီရက် ... ဒီကားပေါ်မှာ ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တိုက်ဆိုင်စွာ လာဆုံစည်းရခြင်းဟာ ရှေးရေစက်အစစ်ပဲ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီခရီးကို မိဘတွေက မလွှတ်ချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“အစစ်ပေါ့”

“တိုက်ခိုက်ယူခဲ့ရတဲ့ အခွင့်အရေးလေ”

“မှန်လိုက်တာ”

“တကယ်ဆို ... ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းပြီး လာလို့ လည်း ရတယ်။ ကား ရှိတယ်။ ကားမောင်းတတ်တယ်”

“တို့ ရောပဲ”

“အိမ်ကကားကို ဒရိုင်ဘာနဲ့ လာလည်း ရတယ်”

“တူတူပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... လူတွေအများကြီးပါတဲ့ ဒီကားထဲမှာ လူတွေဟာ ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ ကိစ္စအမျိုးမျိုး၊ ပြဿနာအမျိုးမျိုးနဲ့ လာရောက် စုဝေးဆုံစည်းမိကြတဲ့ အဖြစ်ထဲမှာ ရောပါချင်တဲ့ ခံစားမှုကို အရမ်းရချင်တာ”

“အဲဒါပေါ့ ... တို့ ရောပဲ။ တူလိုက်တာနော်”

“ဒီလောက်တူလို့ လည်း ၊ မိုးနတ်မင်းကြီးက တစ်ခုတည်း
တူတူထိုင်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

ပန်းစကား ရယ်မိပါသည်။ ။

“တို့ မြန်မာတွေလည်း တရုတ်ကားတွေကြည့်ပြီး မိုးနတ်မင်းကို တို
င်တည်တတ် လာပြီ။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေက
တော့ ထားပါတော့၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်မဟုတ်တဲ့ သူတွေကလည်း
... ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းပဲ ... လို့ ပြောရတာကို သိပ်ခံတွင်း
တွေ့ပြီး ပြောဖြစ်ကြတာ များ တယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ခုတော့လည်း ... မိုးနတ်မင်းကို တိုင်တည်နေကြပြန်ပြီ၊ မေက
ပြောတယ်။ ကိုရီးယားကားတွေ ကြည့်လို့ ကောင်းပါတယ်တဲ့ ။ ဇာတ်လ
မ်း ဇာတ်အိမ်လည်း ခိုင်တယ်။ သူတို့ အမူအရာတွေလည်း ပါးပါးလေးနဲ့
သဘာဝကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးက လိုက်ကြိုက်တာတော့ အတုမ
ယူနဲ့ တဲ့ ...”

“ဘယ့်နှယ် ... ယောက်ျားလေးက ကြည့်ရှောင်ရတယ်။ မိန်းကလေး
က အရှက်မရှိ အတင်းလိုက်ကြိုက်၊ ဒါကို မိဘနဲ့ အစ်ကိုတွေကလည်း မ
ဆုံးမတဲ့ အပြင် အလိုလိုက်နေသေးတယ်တဲ့ ။ အဲဒါတစ်ခုတော့ ဆိုးတ
ယ်တဲ့ ”

“ကျွန်မ မေမေလည်း ဒီလိုပဲ ပြောတယ်”

“နေဦး ... တို့ နှစ်ယောက်က တိုက်ဆိုင်လွန်းလို့ ၊ မေးရဦးမယ်။ အခု
... တောင်ငူကို ဘာကိစ္စနဲ့ သွားမှာ လဲ”

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်”

“ဘုရားရေ ... တူပြန်ပြီ။ သတို့ သမီးက မြမာလာထွန်းလား”

“ မဟုတ်ဘူး ... ခင်ချိုဆက်တဲ့ ”

“ဒီတစ်ခုတော့ လွဲပြီ”

“ကျွန်မက ဒီနေ့ရောက်၊ မနက်ဖြန်တစ်ရက် သတို့ သမီး အိမ်မှာ နား
၊ သန်ဘက်ခါ ဆန်းဒေး မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတက်ပြီး၊ တနင်္လာနေ့ ပြန်မှာ ”

“တို့ သွားမဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လည်း ဆန်းဒေးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တနင်္လာနေ့
မပြန်ဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီ မင်္ဂလာဆောင်ကို မန္တလေးက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း လာမယ်။ တို့ တွေ ဆယ်တန်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ။ တို့
က အပြန်မှာ မန္တလေးကို အဲဒီ သူငယ်ချင်းနဲ့ လိုက်သွားဦးမှာ ။ မန္တလေး
ကနေပြီးမှ ... ရန်ကုန်ကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပြန်မယ်”

“ကြာမှာ နော်”

“အားလုံးပေါင်း တစ်ပတ်တိတိပဲ၊ နောက် သောကြာ ရန်ကုန်ကို ပြန်
ရောက်မယ်”

“စပ်စုတယ် မထင်ပါနဲ့ နော်၊ ရှင်က ဘာလုပ်လဲ”

ပန်းစကားက ပြုံးလိုက်၏။

“ပန်းစကားကုန်တိုက် ကြားဖူးလား”

“အိုး ... ဘာလို့ မကြားဘူးရမှာ လဲ၊ ကျွန်မ အမြဲဝယ်နေကျ။ ကြည့်စ
မ်း ... ဟုတ်တာပေါ့။ ရှင်နာမည်က ပန်းစကား။ အဲဒီ ကုန်တိုက်ကြီး၊
လေးထပ်တိုက်ကြီးနော်၊ တစ်တိုက်လုံး တစ်ဦးတည်းပိုင် ကုန်တိုက်တဲ့ ။
ပိုင်ရှင်က မိန်းမသားငယ်ငယ်လေးတဲ့ ။ အပျိုတဲ့ ။ သားရှင်တွေ ဝိုင်းလို
က်နေလို့ ထွက်ပြေးနေရတယ်တဲ့ ။ ကျွန်မ ကြားဖူးထားတာ၊ ရှင်က လ

ကံစသတ်တော့ သူဌေးပဲရှင့်”

“ကောလာဟလတွေပါ”

“တကယ်တွေပါ”

“တစ်ဝက်ပဲ ပိုင်ပါတယ်။ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပေါ့။ ကျန်တာက သူငယ်ချင်းတွေ။ သူတို့ နာမည်တွေကလည်း ပန်းနာမည်တွေပဲ။ ခတ္တာတဲ့ ။ ရင်ခတ်တဲ့ ။ ဇီဝါတဲ့ ”

“ကောင်းလိုက်တာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူး ။ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်တာ။ ခု မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ မန္တလေးကလာမဲ့ သူငယ်ချင်းက ဆယ်တန်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ။ သူတို့ တွေက အစကတည်းက နယ်က သူငယ်ချင်းတွေ။ ဆယ်တန်းသာ ရန်ကုန်မှာ ကျူရှင်ဝိုင်း လာတက်ပြီး၊ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန်ပြီး စာမေးပွဲဖြေတာ”

“ဆက်ပြီး ခင်ကြတယ်နော်”

“တို့ က တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဆိုတော့လေ၊ အပေါင်းအသင်း သိပ်ခင်တယ်”

“ကျွန်မကိုလည်း ခင်နော်”

“ခင်လိုက်ပြီ။ မင်းနဲ့ တို့ နဲ့ က ခွဲခြားလို့ မှ မရတာ။ ရွှေနှင့်ယိုးမှား ပန်းစကားလေ”

“ကျွန်မက ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူး၊ ကျောင်းပြီးကတည်းက ထိုင်နေတာ။ ကျောင်းပြီးတာတောင် အဝေးသင်နဲ့ ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒေးမတက်တာလဲ”

“ပျင်းလို့ ”

“ဟင် ... ရယ်ရတယ်”

“ကျွန်မမှာ အပေါင်းအသင်းလည်း သိပ်မရှိဘူး၊ ကျောင်းမှာ တုန်းကလည်း ဆယ်တန်းထိ ... မေမေက ကျောင်းကို ထမင်းလိုက်ကျွေးတာ၊ ရွှေနှင့်ယိုးမှား ဆိုတဲ့ နာမည်ရယ်၊ မေမေ သည်းသည်းလှုပ်ပြတာရယ်၊ ကျွန်မက စာသိပ်မတော်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ... နည်းနည်းပါးပါး ချူချာတော့ ကျောင်းပျက်ရက် များ တာရယ် ပေါင်းလိုက်တော့လေ ...”

“သူငယ်ချင်း သိပ်မရဘူး။ သူတို့ က မျက်စိနောက်ချင် နောက်မှာ ပေါ့နော်၊ မေမေကတော့ ချစ်လွန်းလို့ ဂရုစိုက်တာတဲ့ ။ ဒီလို ဆိုတော့လည်း စိုက်ပစေပေါ့နော်၊ တက္ကသိုလ် တက်ရင်လည်း အပေါင်းအသင်း သိပ်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး၊ အဝေးသင်ပဲ ယူလိုက်တယ်။ အဝေးသင်မှာ က တကူးတက ခင်မသွားရင် သိပ်ပေါင်းဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ နေ့တိုင်းမှ ကျောင်းတက်မနေရတော့လေ ...”

“ဒေးတက်မနေချင်တော့ပါဘူး ဆိုတော့၊ မေမေကလည်း သဘောတူတယ်။ ဘွဲ့သာရရော၊ အိမ်ထဲမှာ ပဲ။ ခု ... အရင်တုန်းကလို မချူချာတော့ဘူးလေ။ ရန်ကုန်မှာ တော့ တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းပြီး ရှော့ပင်တွေ ဘာတွေ သွားပါတယ်။ အပေါင်းအသင်း မရှိဘူးဆိုပေမဲ့၊ ဆွေမျိုးထဲကလေ ... ကာစင်တွေပေါ့ ...”

“သူတို့ နဲ့ လည်း ရှော့ပင်သွားတယ်၊ ရပ်ရှင်ကြည့်တယ်၊ စတော့ချ်ရိုးတို့ ဘာတို့ ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ နည်းတော့ နည်းတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ... မင်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘာလုပ်နေလဲ”

“စာရေးတယ်”

“ဟယ် ... မင်းက စာရေးဆရာမလား၊ ကလောင် နာမည် ဘာလဲ”

“ဘယ်ကသာ စာရေးဆရာမ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒိုင်ယာရီ ရေးတာကို ပြောတာ။ ကျွန်မက တစ်နေ့တာ ... ဒိုင်ယာရီကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ အသေးစိတ် ရေးတယ်။ စာဖတ်တယ်။ စာဖတ်တာ ဝါသနာပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဂျာနယ်တွေ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေတော့ ပိုဖတ်ဖြစ်တယ်။ တခြား ဗဟုသုတ စာအုပ်မျိုးလည်း ဖတ်တော့ ဖတ်တယ်။ နည်းတယ် ...”

“ပြီးရင် ... ခါရာအိုကေဆိုတယ်။ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းပေါ့။ ပြီးရင် ရေချိုးတယ်။ အလှပြင်တယ်။ ထမင်းစားရင် ဟင်းချေးများ ပေးလိုက်တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်တော့ အချိန်ကုန်သွားတာပဲ”

ပြောပြီး ရယ်နေပုံလေးက ကလေးမှ ကလေးပေါက်စ သာသာပါပဲ။ သူ့မှာ က တာဝန်ရယ်လို့ မှ လေးလေးပင်ပင် မရှိ။ ပေါ့ပေါ့ကလေးနေပြီး ပေါ့ပေါ့ကလေး စားနေရသည် မို့ သူ့စိတ်ကလေး မရင့်ကျက်တာ၊ စင်စစ် ... အံ့ဩစရာတော့လည်း သိပ်မရှိလှပါ။

“တို့ များ ဖြင့် ... တစ်နေ့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီဟာ မလောက်ချင်ဘူး၊ မင်းဘဝလေး ခဏယူချင်တယ်။ များများ တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ပတ်ပဲ”

“လူချင်းလဲမယ်လေ”

“ကောင်းသားပဲ”

“ကျွန်မ ... ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ရင် ရှင်နဲ့ ဆက်သွယ်မယ်။ ရှင့်ကတိပေး”

ပန်းစကားက ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်ကလေး ထုတ်ပေးသည် ။

“ကျွန်မမှာ တော့ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ် မရှိဘူး၊ ကျွန်မက ဘာမှ မလုပ် တော့လေ၊ ဒါမျိုး လုပ်ထားပြီး ပေးဖို့ ကိစ္စလည်း မပေါ်ဘူးပေါ့။ စာရွက် နဲ့ ပဲ ရေးပေးမယ်”

လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးပေး၏။ စာရွက်ရှာရင်း၊ သူ့ပေါင်ပေါ်မှ လျှောကျနေသော ပခုံးသိုင်းအိတ်ကို လိုက်စမ်းရသေးသည် ။ ပန်းစကား ရဲ့ အိတ်ကိုလည်း စမ်း၏။ သူတို့ ယူလာသော လက်ဆွဲအိတ်တွေကလည်း သိပ်မကြီးလှတာမို့ ခြေရင်းနားတင် ချထားတာကိုလည်း ဟိုစမ်း ဒီ စမ်း စမ်းသေး၏။ သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကိုလည်း ဖွင့်ရသေးသည် ။ ပန်းစ ကားက မသိကျိုးကျွန်ပြုံးရင်း ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ (ယာယီ)၊ မျက်နှာ လည့်ပေးလိုက်သည် ။ အသက်ချင်းရွယ်တူပေမဲ့ ရွှေနှင့်ယိုးမှားဆိုသည့် မိန်းမသားသည် ပန်းစကားလို မရင့်ကျက်၊ စည်းကမ်းမသေသပ်၊ တော် တော်ကြီး ပေါ်ကြော့နိုင်ကာ မိန်းမတော်တော် မဝီသတာလည်း ထင်ရှား လှပါ၏။ သူ ဗြဲတ်စပျင်းတောင်း ဖြစ်နေပုံက ပြုံးချင်စရာမို့ အားနာစွာ မျက်နှာလွှဲပေးထားလိုက်ပါသည် ။

သူရေးချွတ်ပြီးလို့ ပေးမှ ပဲ ယူတော့မည်။

“ဒီမှာ ရော့ ... ဒါပေမဲ့၊ ကျွန်မကပဲ ဆက်မှာ ။ ရှင် ... နောက်ဖရိုင်း ဒေး ပြန်ရောက်မှာ နော်”

“သေချာတယ်။ တစ်ပတ်တောင် မနည်းအချိန်ဆွဲထုတ်ရတာ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်အပေါ် တာဝန်တွေ လွှဲပေးခဲ့ရတယ်။ သူတို့ ရှိလို့ လည်း ဒီတစ်ပတ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကို ဆွဲထုတ်လို့ ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ... တာဝန်က တို့ အပေါ်မှာ များ တော့လေ”

“ရှင့်ကုန်တိုက်က အမျိုးသမီးအသုံးအဆောင် သီးသန့်နော်။ မိန်းမ သားတွေအတွက် လိုလေသေးမရှိဘူး၊ ဘာပဲလိုချင် လိုချင် အကုန်ရတ

ယ်၊ အောက်ဆုံးထပ်မှာ ဖရီဇင်း Frozen တွေ ထားတာကျတော့ရော”

“အဲဒါလည်း အမျိုးသမီးတွေအတွက် ရည်ရွယ်တာပဲ။ အိမ်ရှင်မတချို့ဟာ အိမ်သုံးအတွက် တစ်ဈေးတစ်မျိုး လိုက်မဝယ်နိုင်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေ အောက်ဆုံးထပ်မှာ ထားတော့ သားငါး ဖရီဇင်းတွေပါ ထားလိုက်တာ”

“ကျွန်မ ရှယ်ယာ ဝင်ချင်တယ်၊ ရမလား”

“လောလောဆယ် အရင်းအနှီးက သိပ်တော့မလိုဘူး”

“လုပ်ငန်း ထပ်ချဲ့ပေါ့”

“ထပ်တော့လည်း မချဲ့ချင်ဘူး၊ ဖေကြီးကုမ္ပဏီကလည်း ဖေကြီးနားရင် တို့ ပဲ လုပ်ရမှာ ဆိုတော့လေ”

“ဪ ... ဘာကုမ္ပဏီလဲ”

“သွင်းကုန် ပို့ကုန်ပဲ ဆိုပါတော့”

“ဪ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြပါ့မယ်။ တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါမယ်လို့ ။ မင်းကို ကောင်မလေးလို့ သုံးစွဲတာ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်၊ တို့ က မင်းကို ညီမလေးလိုပဲ မြင်နေတယ်”

“အိုခေ ... အောရိုက်။ ရတယ်။ ကျွန်မက ဘယ်တုန်းကမှ အစ်မဖြစ်ချင်တဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ။ ငယ်ချင်တာ”

“ခုလည်း ငယ်ပါတယ်”

“ဟေ့ ... ရှင့်ကို ကျွန်မ ... လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးချင်တယ်။ ဖြစ်လား”

“ခင်မင်မှုအမှတ်တရဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်။ တန်ဖိုးတော့ မကြီးစေနဲ့”

“တန်ဖိုးက ဘာကြီးသလဲ မမေးနဲ့။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝနဲ့ ဆက်ပြီး တန်ဖိုး ရှိတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝ၊ ကျွန်မရဲ့ အရှက်၊ ကျွန်မရဲ့ အတ္တ၊ ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာ၊ ကျွန်မရဲ့ မာနတွေ ပေါင်းစပ်ပျော်ဝင်နေတဲ့ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း”

“အဲဒါဆိုရင် မလိုချင်ဘူး”

“ဒိုင်ယာရီတစ်အုပ်ပါ”

“ဪ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... ဒီဒိုင်ယာရီဟာ ရွှေနှင့်ယိုးမှား ဆိုတဲ့ မိန်းမသားတစ် ယောက်ရဲ့ တစ်ဘဝစာ အသေးစိတ်ပဲ။ ကျွန်မ အသည်း၊ အသက်နဲ့ ထပ် တူ မြတ်နိုးတဲ့ စာအုပ်လေး။ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပွားလေး”

“ကိုယ့်ကိုယ်ပွားဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ မကွာ ရှိသင့်တာ မဟုတ်ဘူး လား”

“ရှင့်မှာ အရိပ်ရှိတယ်လေ။ ရှင့်အရိပ်ဆိုတာ ရှင် တစ်ယောက်တည်း နဲ့ သာ သက်ဆိုင်တဲ့ ရှင်ပိုင်ပစ္စည်း။ ဘယ်သူမှ ဝင်ပြီး ပိုင်ဆိုင်လို့ မရဘူး ။ ရှင်ပဲပိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ရှင်ပိုင်ချင်ပေမယ့် ပိုင်လို့ မရတဲ့ အခါမျိုး ရှိ တယ်။ ဥပမာ ... မွန်းတည့်ချိန် ...”

“မွန်းတည့်ချိန်ဆိုရင် ကိုယ်ပွားစစ်စစ်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်အရိပ်ကလေးကို ဘယ်မှာ လိုက်ရှာလို့ မှ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုပဲပေါ့၊ ကိုယ်ပွားပစ္စည်း လေးပေမဲ့ကိုယ့်ဘဝက မွန်းတည့်နေရင် ကိုယ်ပိုင်စစ်စစ်လေးဟာ ကိုယ့် ဆီ မှာ ရှိမနေသင့်ဘူး၊ ရှိမနေရဘူးပေါ့၊ ရှိမနေနိုင်တဲ့ ခိုင်လုံသော အကြောင်းအရာတွေ ရှိနေတတ်တယ်ပေါ့ ...”

“ဝန်ခံရရင် ... ကျွန်မဘဝက မွန်းတည့်နေတယ် ပန်းစကားရယ်။ ကိုယ်ပွားလေး ဆိုပေမဲ့ အရိပ်ပျောက်တဲ့ အချိန်မို့ တစ်ယောက်ယောက်

ဆီမှာ ကျွန်မက စွန့်လှူလိုက်ချင်တာ”

“တို့ ကို ယုံလို့ လား”

“ယုံတယ်”

“တို့ က ပစ်စလက်ခတ်နဲ့ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ပျောက်သွားရင်ရော”

“ဒါလေ ... စွန့်လှူပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မက လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်
မှာ ။ ရှင်က ပစ်စလက်ခတ်ထားလို့ ပျောက်သွားလည်း ကျွန်မ မသိဘူး။
ရှင်ဆီမှာ ပဲဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ကြည်နူးကျေနပ်နေမှာ ပဲ”

“တို့ ဖွင့်ဖတ်မှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ ဖတ်ချင်ဖတ်ပေါ့”

“တို့ က နှုတ်ဖွာရင် ဖွာမှာ ။ သူများ တွေကို လျှောက်ပြောရင် ဘယ့်
နှယ်လုပ်မလဲ”

“ရှင်လျှောက်ပြောလည်း အကြောင်းအရာတွေသာ ပျံ့လွင့်ချင် ပျံ့လွင့်
သွားမယ်၊ ကာယကံရှင် ဘယ်သူဆိုတာကိုကျတော့ မသိနိုင်ဘူးလေ”

“ကာယကံရှင်က မင်းလေ”

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကာယကံရှင် ဖြစ်နေလို့ ... ဇာတ်လမ်း
က လှပမလား။ နောက်တစ်ယောက် ရှိရဦးမှာ ပေါ့။ အဲဒီနာမည်နဲ့ အဲဒီ
လူရဲ့ ဘဝက ကွယ်ဝှက်မြှုပ်နှံပြီးသားပဲ”

“တို့ ကို ဘာလို့ ပေးချင်တာလဲ”

“ပထမအချက်က ယုံကြည်စိတ်နဲ့ ချစ်သွားလို့ ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်
ရဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေဟာ၊ ကျွန်မတို့ ချင်း အပြန်အလှန်
ချစ်ခင်ရင်းနှီးဖို့ မလုံလောက်ဘူးလား။ ရွှေနှင့်ယိုးမှား ပန်းစကားရယ်လို့

ဖြစ်ထွန်းသွားရုံနဲ့ တင် လုံလောက်နေပါပြီ။ မဟုတ်ဘူး လား”

“ထားပါတော့”

“ဒုတိယတစ်ချက်က ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးဟာ ကျွန်မနဲ့ အဝေးကွာဆုံး၊ အစိမ်းသက်ဆုံး နေရာမှာ ရှိနေခြင်းအားဖြင့် ပိုပြီး လုံခြုံလို့ ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ ငယ်ပေါင်းတွေလည်း မဟုတ်တော့လေ ... ဒါလေး၊ ရှင့်ဆီမှာ ရှိနေခြင်းဟာ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မကိုယ်ပွားကြားမှာ ကင်းစိမ်းပြတ်တောက်ခြင်း ဖြစ်ထွန်းတယ်”

“ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး” ... ဟု ညည်းညူချင်မိတာ အမှန်ပါ။ ဒီကောင်မလေး (ရွယ်တူဆိုပေမဲ့၊ ပန်းစကားအတွက်တော့ ကောင်မလေးပါပဲ) ဟာ စိတ်ဓာတ်ရော ပုံမှန်အလုပ်လုပ်ရဲ့ လား ... ဟု တွေးမိပါသေးသည် ။

“တို့ က သူများကိစ္စ စပ်စုတာ ဝါသနာ မပါဘူးကွာ။ ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ လည်း မသိချင်ဘူး၊ အဲဒါ တို့ တစ်သက်လုံး ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ တို့ ရဲ့ ဝါဒပဲ။ အဲဒါကြောင့် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တို့ မယူချင်ဘူး၊ တို့ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဒီလောက်ထိ ခါးခါးသီးသီး ဆိုရင်တော့ လည်း ကူညီမဲ့သူ ထပ်ရှာရမှာ ပေါ့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ တို့ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တို့ သိမ်းမထားချင်လို့ ပါ”

“ရပါတယ်။ ပြီးရောလေ”

ရွှေနှင့်ယိုးမှား ... မျက်နှာလေး ပျက်ရှာတာတော့ အမှန်ပင်။ သူ့လက်ကိုင်အိတ်နှင့် လက်ဆွဲအိတ် (သူ့လက်ဆွဲအိတ်က လက်မှ ဆွဲလျှင်လ

ည်း ရသလို၊ ကျောပိုးအိတ်အဖြစ်လည်း လွယ်လို့ ရသည်)တွေကို ဟိုနေရာရွှေ၊ ဒီနေရာရွှေ၊ ဘာတွေမှန်း မသိ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြုမူရင်း၊ သိသိသာသာ အသံတိတ်သွားတာတွေ အမှန်ပင်။ ပန်းစကား ... အားနာလှပါသည်။ သို့ပေမဲ့၊ ခုမြင် ခုတွေ့ ... ဘာမှန်းမသိသည့် (အကြောင်းမသိ မိန်းမသား) လူသားတစ်ဦးနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ပတ်သက်နေသော အကြောင်းအရာ (ဒိုင်ယာရီ) တွေနှင့် လုံးထွေးရစ်ပတ် မဖြစ်ချင်တာ အမှန်ပါ။

“ကျွန်မက ... တောင်ငူက ပြန်ရင် လက်ထပ်ရတော့မှာ ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဆယ်မိနစ်ကျော်ကျော်လောက် စကားသံ တိတ်သွားခိုက်မှာ ၊ ပန်းစကားက မျက်စိလေးမှိတ်၍ (မေ မှာ လိုက်သည့်အတိုင်း) သမ္ဗုဒ္ဓေ စရွတ်၏။

ခဏကြာတော့၊ ရွှေနှင့်ယိုးမှားထံမှ စကားသံ ပြန်ထွက်လာသည် မို့ ပြန်ပြောရပြန်၏။

“ကျွန်မက ငိုနေရတာရှင်”

“ဪ ... မလိုချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒါကို မကျေနပ်ဘဲ လက်ခံရလို့ လည်း ဒီခရီးကို တစ်ယောက်တည်း သွားခွင့်ရခဲ့တာ။ လဲယူရတဲ့ သဘောပေါ့။ ရှင်ရော ... လက်ထပ်ဖို့ လူရှိပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... မရှိသေးပါဘူး”

“စိတ်ကြိုက် မတွေ့သေးဘူးပေါ့”

“မတွေ့သေးဘူး”

“စိတ်ကြိုက်ဆိုတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်မလာဘဲ ရုတ်ခြည်း ဖျတ်ခနဲ ချစ်သွားမိတာမျိုးရော”

“မရှိပါဘူး”

ဒီလောက်ထိဆိုတော့ ပန်းစကား နည်းနည်း စိတ်ညစ်မိတော့သည်။ ခရီးဝေးမှာ ရွယ်တူတန်းတူ မိန်းမဖော်နှင့် စကားလေး တပြောပြော ရှိချင်ပေမဲ့၊ အကြောင်းအရာတွေက ကိုယ်မပြောချင်တာတွေဆီသို့ ရောက်လာပြီလေ။ ဖုံးကွယ်ထားချင်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်မှာ က ဘာမျှကို မရှိတာ။ ဒီကိစ္စတွေဟာ ကိုယ့်ဦးနှောက်ထဲ ဝင်လာဖို့ နေရာကို မပေးနိုင်သေးတာပါ။

“လူကြီးတွေကလည်း မစီစဉ်ကြဘူးပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း”

“ကျွန်မကတော့ လူကြီးတွေ စီစဉ်တာပါ။ ကျွန်မမှာ ငြင်းပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ငြင်းပယ်နိုင်တဲ့ ခွန်အားလည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်မက လူလောကထဲကို ဘာအစွမ်းအစမှ သိပ်မရှိဘဲ၊ ပေါ့တီးပေါ့ဆ ရောက်လာတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့လူသား တစ်ယောက်လေ”

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ လူတိုင်းမှာ အရည်အချင်းဆိုတာတော့ ကိုယ်စီရှိကြမြဲပေါ့။ သူ့မှာ ရှိတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ကိုယ့်မှာ ရှိချင်မှ ရှိမယ်။ ကိုယ့်မှာ ရှိတာကျတော့လည်း သူ့မှာ ရှိချင်မှ ရှိမယ်ပေါ့။ မတူဘူးလေ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပေါ့”

“အဲဒီ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီထဲမှာ ၊ ကျွန်မကတော့ ညံ့တဲ့ အမျိုးအစားထဲမှာ ပါပါတယ်၊ ရှင် ... ဘုရားစာရွတ်နေတာ ထင်တယ်။ စောစောကလေ ... မျက်စိမှိတ်ထားတာ။ ရွတ် ... ရွတ်။ ကျွန်မ စကားများ တာ

နဲ့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရပြီ”

“ရပါတယ်”

ရပါတယ် ... ဆိုပေမဲ့၊ ပန်းစကား မျက်စိလေး ပြန်မှီ တ်ဖြစ်ပါသည်။
။ မေမှာ လိုက်သည့်အတိုင်း ပြန်ရွတ် ဖြစ်၏။ ဘေးက ကောင်မလေး ...
စကားတွေ ပြန်မပြောခင်မှာ ခေါက်ရေများများ မဟုတ်တောင်၊ ကိုယ့်သ
က်စေ့ နှစ်ဆယ့်သုံးခေါက် ကလေးပဲ ရရ ... ။

*